

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

ถูกแห่งความผิดของกิเลส

เทศน์บนศาลาเทศน์สอนพระล้วน ๆ เด็ดทั้งนั้น เทศน์สอนพระมีแต่ภาคปฏิบัติ จิตตภาวนาล้วน ๆ ฟุ้ง ๆ เลย แล้วเทศน์อย่างนั้นเทศน์ง่ายด้วย แปลกอยู่นะ เทศน์ธรรมะเด็ด ๆ เผ็ด ๆ ร้อน ๆ นี่เทศน์ก็ง่าย ฟุ้ง ๆ เราเคยฟังเทศน์ของเราเอง คือบอกให้พระเปิดให้ฟังจะเป็นยังไง มีแต่เทศน์ให้คนอื่นฟัง เราฟังดูบ้างว่าจั้น เวลาเปิดเทศน์นี้ หมุนตัว ๆ จนกระทั่งลมหายใจหมดเนื้อธรรมยังไม่หมด รับผิดชอบต่อลมหายใจตั้งฟ้า ๆ ๆ คือมันไม่ทันใจ ๆ ธรรมออกจากใจฟุ้ง ๆ เทศน์ธรรมะสูงเท่าไรยิ่งรุนแรงยิ่งฟุ้ง แล้วเทศน์ง่าย ฟุ้ง ๆ เลย เรียกว่ามันไหลรวมเข้าช่อง ๆ ไม่มีไหลบ่า เข้าช่องทีเดียว

ไหลบ่าคือเทศน์แยกโน้นแยกนี้ เรียกว่าแกงหม้อใหญ่ก็ไม่ผิด เรียกแกงหม้อใหญ่ก็ได้ แกงหม้อเล็กก็คือมันเข้าช่อง ฟุ้ง ๆ จิตที่เข้าช่องเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน จิตที่เข้าช่องแล้วยังไงก็ไม่เป็นอื่น ฟุ้ง ๆ อย่างเดียวเท่านั้น อย่างที่เราเคยพูด มีผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่กรุงเทพ เขาทำงานการไฟฟ้านครหลวง แกมาพูดอยู่ที่สวนแสงธรรม ที่แรกได้ยินใครเล่าให้ฟังก่อน เราจึงอยากพบแกอยู่เราว่าจั้น ได้ยินว่าแกภาวนาเป็นอย่างนั้น ๆ แกก็มาจริง ๆ มาเราก็บอกให้พูดขึ้นมา แกพูดขึ้นมาเป็นภาคปฏิบัติออกจากจิตใจล้วน ๆ คือเป็นหลักธรรมชาตินะ

เรียนมากเรียนน้อยไม่สำคัญ อันนั้นมันเป็นผิวเผิน ๆ เวลาออกจากภาคปฏิบัติ มันแม่นยำ ๆ ท่านจึงบอกว่าผลที่เกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติเป็นสมบัติของเราด้วย แน่นอนด้วยเป็นขึ้น ไม่ต้องไปถามใคร แม่นยำ ๆ แกมาเล่าให้ฟังก็น่าฟังอยู่ หมุนตัว ๆ แกเล่าเราก็ถามขึ้นรับกันเลย หือ ยังมีอยู่หรือ เมืองใหญ่ ๆ เมืองนี้นึกว่าจะไม่มีของดี ยังมีอยู่หรือ ทางนี้ขึ้นผางเลยรับกันเปรี้ยว ๆ นั่นละพอมันเข้าถึงกันมันรับกันเร็ว นี่ที่ว่าธรรมเกิด ๆ ออกมาเรียกว่าเกิด ออกมา ๆ ความจริงธรรมอยู่ในนั้นเรียบร้อยแล้ว พอเปิดนี้ก็ออกฟุ้ง ๆ เลย

เวลาเป็นธรรมทั้งดวง จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วนี่พูดไม่ถูกนะ รู้ชัดเจนมากทีเดียว แต่เวลาจะพูดจะพูดได้เป็นแง่ ๆ นิดหน่อย ที่พูดไม่ได้มากต่อมากทีเดียว นี้ละเรียกว่าธรรมเกิด คือเวลาออกมานั้นเรียกว่าธรรมเกิด ฟุ้งออกมา ๆ ธรรมอยู่ที่คือใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้ว เรียกว่าคลังของธรรมก็ไม่ผิด เวลาออกมันก็ออกอย่างนั้น ฟุ้ง ๆ เลยทีเดียว

เราก็กังเคยพูดให้ฟังหลายครั้งหลายหน ในชีวิตของพระเราเคยเล่าให้ฟังที่ไปจนตรอกอยู่ลานข้าวเขา ได้หนังสือพกเล่มหนึ่งไป เวลาเสร็จแล้วก็เทศน์ ประเพณีของ

เขาเป็นอย่างนั้น เราก็ได้กัณฑ์เทศน์พอกเล่มหนึ่งบางๆ มีกัณฑ์หนึ่ง เทศน์จบลงแล้วเขาก็แห่กันมาอีก หลายบ้านมารวมกัน ท่านเทศน์จบแล้วเหอๆ ว่าฉันนะ มีอีตาคคนหนึ่งตายหรือยังไม่ทราบ ถ้ายังไม่ตายให้ไปตามให้หน่อย เอามาฆ่าฉันนะ เรายังโมโห แก้วจะยากอะไร ท่านฉันเพลแล้วค่อยเทศน์ให้ฟังก็ได้ยากอะไร ก็มันไม่ได้เทศน์ พอว่าอย่างนั้นเรามันโมโหขึ้นแล้วนี่ นี่ละทุกข์ที่สุดเลยในชีวิตของพระ

ก็บวชได้พรรษาเดียว พรรษานั้นเรียนเจ็ดตำนาน สิบสองตำนานจบ และเรียนปาฏิโมกข์จบ เห็นใหม่เรียน สวดปาฏิโมกข์ในกลางพรรษา จะไปสนใจอะไรกับการเทศนาว่าการ ภาษิตอะไรๆ ก็ไม่ค่อยเห็นมี นี่ละคับในหัวอกเลยเถียวนะ ฉันขนมนางเล็ดครึ่งแผ่นนะฉันเพล ฉันขนมนางเล็ดครึ่งแผ่นเท่านั้นก็ไม่หมด มันคับอยู่ในหัวอก มีแต่จะเอาอะไรเทศน์ให้เขาฟังๆ อยู่ฉันนะ มันเป็นอยู่ในนั้น เพราะฉะนั้นมันจึงฝังลึกละซี นี่ละชีวิตของเราที่เป็นทุกข์มากที่สุดก็คราวนี้นะ

เทศน์ก็บ่นไป ก็บวชได้พรรษาเดียวไปเทศน์นี่ เรียนอย่างไรว่าเจ็ดตำนาน สิบสองตำนาน ปาฏิโมกข์จบหมดเลย สวดปาฏิโมกข์ในพรรษานั้นด้วย ยังไม่ได้คิดถึงการเทศนาว่าการอะไร เวลาเทศน์มันจะตายจริงๆ โธ บินตายไปนะ พอผ่านไปได้ออกจากนั้นมาเพื่อนฝูงพรรษาก็พอๆ กัน แต่เราแก่กว่าด้วยวันด้วยอะไรเท่านั้นเอง มาพูดแห่หรือพูดจริงพูดเล่นอะไรก็คาดไม่ได้ โห้ เทศน์ดีอยู่นะ อย่ามาทวงนะกำลังจะฆ่าคนอยู่เดี๋ยวนี้ ขึ้นเลย เอ้า ดีจริงๆ อยากตายเหอเราก็ว่าฉันมันโมโห

นั่นละคราวนั้นมันทับหมดเลย นี่คืออะไร คือกิเลสทัฬหกรรม ติดเขาติดเรา ติดเขาติดเรานั้นก็เป็นเครื่องมัดหัวใจเราเข้าให้ออกไม่ได้ คับหัวอก ที่นี้เวลามาออกปฏิบัติ ออกปฏิบัติมันรู้ขึ้นภายในจิตละซีที่นี้ ถึงต่างกันมากกับปริยัติ ผิดกันมาก แล้วแน่ใจด้วย แม่นยำๆ เกิดขึ้นมาอย่างไรเป็นสมบัติของเราด้วยๆ ภาคปฏิบัติธรรมเกิดนี้เป็นสมบัติของเราทั้งหมด ความจำไม่ใช่สมบัติของเรานั้นหลงลืมได้ แต่ความจริงนี้ไม่ลืมมันเป็นอยู่ในนี้เลย

ที่นี้เวลาออกมาปฏิบัติ ธรรมะก็เกิดละซีที่นี้ ธรรมะเกิดภายในจิตใจนี้ไม่ได้สนใจเทศน์สอนใครนะ เกิดมากเกิดน้อยหมุนเข้ามาแก่เจ้าของๆ เรื่อยๆ ธรรมะเกิดเท่าไรยังเบิกกว้างออกๆ ขับกิเลสตัวมีดมืดปิดตานั้นออกๆ เรื่อยๆ จนกระทั่งมันจำหมด เกิดมากน้อยเพียงไรมันหมุนเข้ามาแก่เรา ไม่ได้สนใจสอนใคร ออกปฏิบัติเป็นเวลา ๙ ปีเต็มๆ ที่เราออกปฏิบัติแล้ว ๙ ปีเต็ม ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ นี่เป็นเวลาที่ยืนเวทียึดกันไม่รู้จักเป็นจักตาย เหมือนว่าไม่มีกรรมการแยก...นักมวยก็ตี ใครตีก็ให้อยู่บนเวที ใครไม่ตีให้ตกเวทีไปเลย

ที่นี้เวลาธรรมเกิดแล้ว เกิดออกที่โรมันยังเบิกกิเลสออก เบิกออกๆ ชับออกๆ ค่อยกระจ่างขึ้นๆ เวลามันอัดอั้นตันใจอย่างที่ฉันเพล ขนนางเล็ดแผ่นหนึ่งไม่หมด นั่นดูซิเวลามันมัด นี่ละติดเขาติดเราไม่ใช่อะไร เวลาธรรมะเบิกสิ่งเหล่านั้นออกที่ว่ามามัดเรา ติดเขาติดเรา เบิกออกๆ ธรรมะเบิกออกก็กว้างออกๆ กว้างออกเรื่อยๆ กว้างออกเท่าไรก็หมุนเข้ามาแก่เจ้าของ ยิ่งกว้างออกเรื่อย เกิดเท่าไรก็มาแก่เจ้าของๆ ไม่ได้ไปสอนใคร จนกระทั่งมันเปิดเต็มที่ของมันแล้ว ที่นี้คำว่าติดเขาติดเราไม่มี พุดให้มันชัดเจนไม่มี ติดเขาติดเราก้ไม่มี ที่นี้มันก็เบิกกว้างหมด วางไปหมด กลายเป็น **สุญญโต** โลก โลกวางไปหมด สุญญไปหมดไม่มีอะไรเหลือ

ทั้งๆ ที่มองเห็นอยู่นะ แต่จิตมีอำนาจมากมันพุ่งนี้วางไปหมดเลย ก็วางเป็นประจำไปเลยอย่างนั้นจะให้ว่าไง มันวางไปหมดเลย ไม่มีคำว่าติดเขาติดเรา การเทศนาว่าการที่ว่าติดเขาติดเราไม่มีแล้วก็ออกได้เต็มเหนี่ยว แล้วแต่เหตุการณ์ที่จะควรออกหนักเบามากน้อยมันจะเปิดของมันเอง เปิดเองๆ ไม่ต้องถามใครแหละ จึงได้มาพิจารณาเวลามันปิดมันตันเจ้าของ ปิดจริงๆ นะ ติดเราติดเขานั้นละ เป็นเครื่องผูกมัดเราให้กระดุกกระดิกไม่ได้เลย ที่นี้เปิดอั้นนั้นออกๆ มันเบิกกว้างออกไปเรื่อยๆ สุดท้ายก็เป็น **สุญญโต** โลก วางไปหมดเลย

ไม่มีว่าชาติชั้นวรรณะสูงต่ำประการใด ไม่มี ธรรมเหนือหมดเลย เพราะฉะนั้นจะไปเทศน์ พุดให้มันเต็มยศเลยว่า จะเทศน์ในสถานที่ใดก็ตาม ว่าบุคคลเป็นชั้นนั้นชั้นนี้ ไม่มี ธรรมเหนือหมดเลย ครอบไปหมดเวลามันเป็น นี่เป็นโดยหลักธรรมชาติ ไม่ได้เป็นการเสกสรรปั้นยอนะ เป็นโดยหลักธรรมชาติ เป็นสมมุติทั้งมวลนะที่มันปิดมันบังเรา กิเลสมีสมมุติมี กิเลสมีมากน้อยนั้นละสมมุติ พอกิเลสขาดสะบั้นไปแล้วสมมุติหมดจากจิตใจไม่มีอะไรเหลือเลย โลงไปหมด

สุญญโต โลกี้ ดังพระพุทธเจ้าท่านเทศน์สอนพระโมฆราช มาณพ ๑๖ คน ดูก่อน โมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังชิตติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสุญญเปล่า วางเปล่า ถอนอัตตานุภวัตรซึ่งเป็นเหมือนภูเขากันเอาไว้ว่าเขาวัวเราออก จะพึงหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวง บอกไว้ชัดเจน ที่นี้คำว่า **สุญญโต** โลกี้ โมฆราช นั้นท่านสอนพระโมฆราช มันก็เข้าอันเดียวกัน จะโมฆราชไหนเหมือนกันหมดเวลามันเข้าถึงแล้ว ยกพระโมฆราชเป็นต้นเหตุเท่านั้น ธรรมนี้เป็นเหมือนกันหมด เวลาเข้าถึงนั้นมันวางไปหมดเลย **สุญญโต** โลกี้ เดินไปแผ่นดินตามองเห็นอยู่แต่จิตมันทะลุไปหมดเลย มันวางไปหมด ที่นี้ไม่มีคำว่าติดเขาก็ไม่มี ติดเราก้ไม่มี โลงไปหมด กลายเป็น **สุญญโต** โลกี้ วางไปหมดเลย ที่นี้คำว่าอัดอั้นตันใจหมดโดยสิ้นเชิง ไม่มี

อย่างทุกวันนี้เทศน์สะเปะสะปะไปอย่างนั้นแหละ จะว่าติดเขาติดเรา ไม่ติดเขา ไม่ติดเรา มันก็ไปของมันแบบนี้ละ แต่เรื่องชาติขั้นนวรรณะที่ว่าสูงต่ำที่เคยมีประจำใจ เป็นเครื่องผูกมัดตัวเองสมมุติหมัดเจ้าของต่างหากนะ พอสมมุติหมดแล้วเครื่องผูกมัดทั้งหลายหมด มีแต่ว่างเปล่าไปหมดเลย นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า เวลาปฏิบัติไป ๆ ธรรมจะเบิกกว้าง เบิกกิเลสให้กว้างออก ๆ จนกระทั่งกิเลสหมดโดยสิ้นเชิง จิตก็ว่างเปล่าไปหมดเลย ทั่วแดนโลกธาตุสิ่งใดเขามีกี่มี แต่ความว่างนี้มันเหนือไปหมดแล้ว ครอบไปหมด ทะลุไปหมดเลย เป็นหลักธรรมชาติของจิตที่เป็นตัวของตัวโดยสมบูรณ์ แล้วเป็นอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นจึงว่าเทศน์ ที่ว่าเทศน์ตอนกลางคืนเทศน์สอนพระเทศน์กัณฑ์เก่า ๆ มีแต่เด็ด ๆ ไม่เด็ดได้ยังงี้ก็เทศน์สอนพระผู้มุ่งปฏิบัติต่อมรรคผลนิพพานล้วน ๆ ธรรมะอันนี้จะออกรับกันทันที ๆ ฟุ้ง ๆ เลย ออกจากนั้นไปก็เทศน์ตามขั้นตามภูมิของบุคคลไปเท่านั้นละ จึงเรียกว่าเป็นแกงหม้อใหญ่ แยกโน้นแยกนี้ไป แต่ธรรมชาติแท้ ๆ ไม่ได้เป็นอย่างนั้น ฟุ้งเลย ๆ ๆ คิดดูซิเทศน์เนื้อธรรมยังไม่หมด ลมหายใจหมด รับผิดชอบต่อจิตตเทปนนะ ดังฟิ้ว ๆ ๆ เลย จึงว่า โห มันขนาดนี้เที่ยวเหรอ คือพลังของจิตที่มันออก ฟุ้ง ๆ เลย เนื้อธรรมยังไม่หมดลมหายใจหมด รับผิดชอบต่อจิตตเทปนนะ ได้ฟังในเทป โถ ขนาดนี้เที่ยวเหรอ มันเป็นปีนกลไปเลย ปีนกลเป็นยังงี้ฟุ้งซิ ที่นี้ธรรมะก็ออกอย่างนั้น ฟุ้ง ๆ เลย

ที่นี้เมื่อไม่ติดเราติดเขาเสียอย่างเดียวมันก็ว่างไปหมด มีเรามีเขาเท่านั้น อดตานุทธิฎฐิ อุหจจ ถอนอัตตานุทธิฎฐิความเห็นที่เราว่าเราออกเสีย เอว มจจุตฺตโร สียา จะฟังข้ามพันพญามัจจุราชเสียได้ ก็เป็นอย่างนั้นละ ข้ามไปเลย พญามัจจุราชคือความเกิดตายเพราะกิเลสเป็นเชื้อ ข้ามพันอันนี้ไปได้เลยท่านว่างั้น

เวลามาเทศน์สอนพระก็มีแต่พระปฏิบัติล้วน ๆ ที่อยู่ในวัดป่าบ้านตาดแต่ก่อนไม่มีมากนะ เราไม่รับมาก อย่างมากที่สุดไม่เลย ๑๘ วัดนี้รับได้แค่ ๑๘ องค์เท่านั้น เพราะแต่ก่อนมีครูบาอาจารย์มาก แล้วลูกศิษย์ลูกหาบรรดาพระเจ้าพระสงฆ์ก็ไปหาครูบาอาจารย์ได้สะดวกสบาย ที่นี้ครูบาอาจารย์ล่องลับไป ๆ มันไหลเข้ามาซิที่นี้ ไหลเข้ามาหาเรา ขยับขึ้นไปเป็น ๑๘ แล้วขึ้นเป็น ๒๐ จาก ๒๐ นี่มันฟุ้งใหญ่เลยจนกระทั่งเต็มไปหมดวัด มีแต่พระแต่เณร คือไม่มีที่ยึดที่เกาะ เราก้เห็นใจตอนที่เรอาศัยครูบาอาจารย์อยู่ นี่ เป็นยังงี้ มันฟังจริง ๆ นะฟังครูบาอาจารย์ ที่นี้พระทั้งหลายก็มีหัวใจอย่างเดียวกัน เราก้คิดบวกลบคุณหารเทียบเคียงดูแล้วก็ค่อยแยมรับ ๆ ที่นี้มันมาอย่างใหญ่โตทีเดียว คลื่นพระฟุ้ง ๆ มาเต็มหมดเลย

การเทศน์นี้เทศน์ออกเป็นธรรมล้วน ๆ มันพุ่งเลยนะ นั่นละที่ว่าเทศน์แต่ก่อนกับทุกวันนี้ต่างกัน คือต่างกันที่ผู้มาฟัง อย่างทุกวันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าไปเทศน์สถานที่ใดที่มีพระปฏิบัติมาก ๆ จิตใจมันจะหมุนออกภาคปฏิบัติ มันก็พุ่งเหมือนกัน ถ้ามีทั่ว ๆ ไปมันก็ทั่ว ๆ ไปเสีย อย่างนั้นแล้ว

แต่ก่อนได้ยินแต่ว่า ธรรมเกิด ๆ ธรรมเกิดกิเลสเกิด เวลาพัดกันกับกิเลส ธรรมก็เกิดกิเลสก็เกิด กิเลสเกิดธรรมก็พัดกิเลส ชัดอันนี้ลงไป เอ้า เกิดนั้นขึ้นมาพัดนี้ลงไป ธรรมเกิดกิเลสเกิดมันไปด้วยกัน เมื่อกิเลสยังไม่หมดกิเลสก็เกิด ธรรมก็พัดกันเรื่อย ๆ ธรรมเกิดกิเลสเกิด ๆ ธรรมละเอียดเกิดกิเลสละเอียดเกิด จนกระทั่งหมดกิเลสไม่มีเหลือเลย ที่นี้ธรรมก็จำไปหมด เป็นอย่างนั้นนะ นี่ละภาคปฏิบัติเป็น อกาลิโก ไม่กำหนดกาลสถานที่เวล่ำเวลา ไม่มี ใครตั้งใจปฏิบัติ

การทำบาปทำบุญท่านจึงว่า อกาลิโก เหมือนกัน ฝ่ายกิเลสก็เป็น อกาลิโก จะให้เกิดกิเลสเมื่อไรเกิดได้ทั้งนั้น ๆ เมื่อกิเลสยังมีอยู่ในใจ ธรรมจะให้เกิดเมื่อไรก็ได้ทั้งนั้น เป็น อกาลิโก เหมือนกันหมด เสมอภาค เมื่อทำให้เต็มเหนี่ยวแล้วก็ อกาลิโก โดยหลักธรรมชาติก็เป็นเองในจิต ผู้ปฏิบัติถ้าปฏิบัติอยู่ที่เห็นอยู่อย่างนี้ละ ธรรมพระพุทธเจ้าเปิดจำอยู่ จึงเรียกว่าพุทธศาสนาคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน และเป็นสถาบันแห่งเพศฆราวาสให้หมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเกินพุทธศาสนา

พุทธศาสนานี้เป็นสถานที่สังหารกิเลสให้หมดโดยสิ้นเชิง แล้วครองมรรคผลนิพพานก็คือพุทธศาสนาเราแหละ มีแถวมีแนวมา จึงแน่ชัดนี้เลย ในโลกนี้มีพุทธศาสนาเท่านั้น บอกเท่านั้นเลย นอกนั้นเป็นศาสนากิเลส กิเลสเป็นเจ้าของศาสนา ผู้เป็นเจ้าของศาสนาเป็นคนมีกิเลสเป็นคลังกิเลส แสดงออกต้องเป็นกิริยาของกิเลสออกทั้งหมด แม้จะว่าสอนศาสนาก็ตาม สอนศาสนาก็คือศาสนากิเลสนั่นเอง ไม่ใช่ศาสนธรรม เมื่อธรรมเต็มหัวใจแล้วนี้ ออกเป็นศาสนธรรมล้วน ๆ เลย สอนไม่มีผิดพลาด

พระพุทธเจ้า สอนสอนไม่มีผิด ตรงแนว ๆ เลย คนมีกิเลสสอนผิดพลาดไปด้วยกัน ดีไม่ดีก็เอาตัวเข้าไปเป็นใหญ่อยู่ในนั้น ตัวชอบใจยังงี้ก็เห็นว่าอันนั้นถูกไปหมด ถึงจะผิดก็เห็นว่าถูกไปหมดเลย อย่างที่เขาเป็นอยู่เวลานี้เห็นไหมรัฐบาล เลอะเทอะไปหมด เจ้าของเห็นว่าถูก ถูกด้วยความผิดของเจ้าของนั้นแหละ คนอื่นเขาจะตำหนิติเตียนอะไรไม่ฟังเสียงใครเลย ว่าเจ้าของถูกโดยถ่ายเดียว ถูกแห่งความผิดของกิเลส มันถูกของมันแบบนั้นละ แต่ธรรมมันฟังไม่ได้ซิ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ

(หลวงตาครับ เมื่อวานนี้ที่ไปช่วยเวียงจันทน์ หลวงตาช่วยเครื่องมือแพทย์ไป ๒ ล้าน ๘ แสนบาท แล้วรถยนต์ก็ว่าขาดอีก ๖ แสน หลวงตาก็ช่วยไป ๖๓๐,๐๔๐ บาท รถยนต์ที่เอาไปทำหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ครับ) เมื่อวานนี้ขาดอยู่ ๖ แสน เวลาให้ ๖

แสน ๓ หมื่น นี่ให้ ๓ แสน ๗ หมื่นหรืออะไร นี่ๆ (ยอดรวมที่เวียงจันทน์ตอนนี้ ๑๖,๔๔๓,๐๔๐ ครั้ง ทั้งหมดที่เวียงจันทน์ครั้ง ของไม่นับสะสองเที่ยวใหญ่ ของที่ ๗ คั่นสิบล้อๆ ไม่นับ) เราไม่นับสิ่งของที่ให้นี้ เรานับเฉพาะเงินล้วนๆ ที่จะจ่ายนะ ๑๖,๔๔๓,๐๔๐ บาท ส่วนใหญ่เป็นเครื่องมือตา ขึ้น ๑๖ ล้านแล้วนะเวียงจันทน์ ก็อย่างนั้นแล้ว เราตั้งไว้สามจุดแล้วเดี๋ยวนี้ ที่แรกว่าจะตั้งบุรีรัมย์ บุรีรัมย์ก็เกี่ยวโยงไปจังหวัดนั้นๆ มารวมที่บุรีรัมย์ด้วยเครื่องมือที่ให้ เรียกว่าค่อนข้างจะสมบูรณ์แหละ

จากนั้นทางเพชรบูรณ์ก็คิดว่าจะตั้ง อ้าว พิษณุโลกก็ขึ้นมา เพชรบูรณ์ก็ขึ้นมาละ ที่นี้ ตกลงเลยได้ให้ทั้งเพชรบูรณ์ให้ทั้งพิษณุโลก นี่สามจุด บุรีรัมย์ เพชรบูรณ์ แล้วก็พิษณุโลก สามจุดแล้วตา ตานี้ต้องตั้ง ๒๐ ล้านขึ้นไป ทุกวันนี้ยังไม่ครบนะ ๒๐ ล้าน เราทำที่อุดรนี้มันตั้ง ๒๐ กว่าล้าน อันนี้ครบเลย โถมมันจะ ๒๗-๒๘ ล้านละมั้ง เฉพาะตานะ นั่นเห็นไหม เหล่านี้ก็จะพอๆ กัน คือคอยฟังเขาขาดตรงไหนๆ เราก็ให้เลยๆ คอยฟังทางนั้นเสนอมาราก็ให้เลยๆ แต่สำคัญคือหมอต้อครบ ถ้าหมอไม่ครบเราให้ไม่ครบ คือหมอมีจำนวนมากน้อยเพียงไรให้แค่นั้น ให้มากกว่านั้นไม่ได้ไม่เกิดประโยชน์

อย่างบุรีรัมย์นี้เขาก็ยืนยันมาแล้วว่า หมอนี้จะให้ครบ เอ้า ถ้าให้ครบก็เอา ทางนี้ก็เริ่มสั่งแล้ว ๖ ล้านแล้วสั่ง จะสั่งเรื่อยๆ ทางไหนก็เหมือนกัน เขาเอาหมอมายืนยันรับรองเราถึงจะให้ ทางพิษณุโลกก็เหมือนกัน พิษณุโลกก็ยืนยันมาแล้ว แล้วทางเพชรบูรณ์ว่าไง หมอ (เพชรบูรณ์ หมอต่อนนี้มีอยู่หนึ่งคน แต่ว่าเดือนหน้าจะมาอีกหนึ่งคน แต่หลวงตากี้ให้เครื่องมือไปสองเครื่องแล้ว ประมาณ ๔ ล้านบาทครับ) ก็อย่างนั้นแล้วให้เรื่อย ถ้าหมอครบก็พยายามเครื่องมือให้ครบ คือตานี้มีหมอหลายแผนกนะ แผนกนั้นแผนกนี้ ดูเหมือนไม่ต่ำกว่าห้าหมอ อุดรดูว่าห้าคน ก็อย่างนั้นแล้ว

เราจะพยายามช่วยหมดเมืองไทยเราเนี่ย ถ้าเราไม่ตายนะ คือเอาที่จนตรอกจนมุมเสียก่อน เช่นอย่างภาคอีสานเป็นภาคคนจน เราก็ช่วยตามความจำเป็นนั้นก่อน แล้วขยายออกที่นี้ ขยายออกก็จะตีไปทางเพชรบูรณ์ก็ออกพิษณุโลก จากนั้นออกทั่วประเทศ ประเทศไทยเรา ถ้าเรายังไม่ตายจะเป็นอย่างนั้น เป็นอื่นไปไม่ได้ คืออันไหนจำเป็นอันดับหนึ่งอันดับสองเราจะพิจารณาไปตามอันดับ อันดับที่สำคัญมากก็คือภาคอีสานจำเป็นมากจริงๆ เราจึงได้ช่วยก่อนนั้นละ จากนั้นก็ขยายออกๆ ไปถ้าเรายังไม่ตายทั่วประเทศไทยเลย มีเท่าไรออกหมด

สำหรับเงินจุดปัจจัยที่ได้มานี้ไม่มีเกี่ยวข้องเลยเรา มันหากเป็นเองโดยหลักธรรมชาติ เพราะความจำเป็นมีมากอยู่แล้ว พอได้มาปั๊บใส่ปั๊บๆ ไปเลยๆ อย่างนั้น ถ้าไม่ตายยังงี้ก็ออกทั่วประเทศ เฉพาะตานี้จะออก จุดนั้นๆ ไปหมดเลย เอาละที่นี้ให้

พร (หลวงตาครับ แก้ไขให้ถูกต้องใหม่นะครับ หลวงตาให้เครื่องมือแพทย์เวียงจันทน์ เมื่อวานนี้ ๒ ล้าน ๘ แสน แล้วร่วมซื้อรถ ๖๑๓,๐๔๐ รวมแล้วเมื่อวานนี้ก็ ๓,๔๑๓,๐๘๐ บาท ของเดิมที่ช่วยไว้แล้ว ๑๓,๕๘๐,๐๐๐ เอามารวมก็เป็น ๑๖,๙๙๓,๐๘๐ บาท อันนี้ถูกต้องครับ) นี่หมายถึงเวียงจันทน์นะ เวียงจันทน์ไม่ใช่เล่นเหมือนกัน อย่างนั้นละถ้าไป มันคิดในหัวใจเต็มแล้วค่อยไป ทีนี้ไปก็ค่อยฟังมีความจำเป็นอะไร ๆ จำเป็นตรงไหนก็ช่วยปั๊บ ๆ ไปอย่างนั้นละ เอาละให้พร

ยังไม่ได้กลับบ้านไม่ใช่หรือ (ยังไม่กลับบ้านครับ) เขาให้ตรวจอีกเสียก่อนเหอ เอ้อ ก็ดีละ ไปผ่าตัดมาแล้วนี่ ไปฝากให้หมอวิเชียร หมอตา ก็เราทุ่มเงินลงไปนั่นตั้ง ๒๐ กว่าล้าน จึงว่าเอาเข้าไปทดลอง อ้าว จริง ๆ นะเราไม่เหมือนใคร มันจะมีชั้นทดลองอยู่นั้น เราช่วยนี้ตั้ง ๒๐ กว่าล้าน อันนี้พอดีลูกศิษย์เรามีความจำเป็นเข้ามา นี่เราก็จับยัด เข้าให้หมอวิเชียร ฝากให้หมอวิเชียรให้หมอตารักษา นี่ค่อยฟังพูดจริง ๆ ถ้าหมอคิดค่า คิดราคาจากคนไข้ที่เราเป็นผู้ฝากไปนั่นนั่นแม้แต่หนึ่งบาทไป เราจะให้เต็มบาท ๙๙ สตางค์ก็ไม่ให้มี จะให้เต็มบาทเลย

แต่ตั้งแต่บัดนั้นต่อไปบาทหนึ่งเราก็ไม่ให้ที่นั่นนะ เข้าใจไหม ไม่มีค่า นั้น จะเอากันเอาตรงนั้น แล้วไม่ให้ขาด เราจะให้เป็นจำนวนเท่าไรเป็นล้าน ๆ ต่อไปขาดสะบั้นไปหมด ถ้าเอาเงินของเราไปหนึ่งบาทจากคนไข้ของเราเข้าใจไหม เพราะฉะนั้นทางนั้นเขาถึงไม่เอาละชิ ก็เขาก็หวังเงินล้านอยู่นี่ ถ้าเอาเงินบาทนี้ไปเงินล้านขาดสะบั้นไปเลยเข้าใจไหมละ นี่เขาไม่เอาสักบาท เขามีหวังละเงินล้าน ไม่ใช่ธรรมดาจะเป็นล้าน ๆ หนุนนะ ใครจะมาเห็นแก่เงินบาทเดียวนี้วะ

วันนี้พูดถึงเรื่องที่ว่าไอ้พระจำนวนมาก ๆ ที่ไปฉนั้น ครึ่งพุทธกาลคงมีพระมากนะ ดีไม่ดีจะมากกว่าประเทศไทยเป็นไร แต่พระปฏิบัติดีทั้งนั้นนะ ไม่ใช่พระโกโรโกโส พระเจ้าสุทโธทนะทรงนิมนต์พระไป ทูลอาราธนาพระพุทธเจ้าให้ไปเสวยในพระราชวัง กับพระสองหมื่นองค์ ไม่ใช่เล่นนะ บอกในตำราไว้ว่าสองหมื่นองค์ จึงได้คิดว่า โอ พระในครั้งนั้นไม่ใช่บ่อย ๆ นะ ท่านไปฉนั้นในสำนักพระราชวังพระเจ้าสุทโธทนะ พระตั้งสองหมื่นองค์ ฟังซิ ทีนี้ก็มีอันหนึ่งอีกที่น่าคิด พอฉันเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระพุทธเจ้ารับสั่งว่า พระทั้งหมดที่มาฉนั้นจำนวนสองหมื่นองค์นี้ให้กลับวัดเสีย

สำหรับท่านก็ถูกพระเจ้าสุทโธทนะทูลอาราธนา และพรรณนาถึงบุญถึงคุณของพระนางพิมพา พระนางพิมพาเวลาพระองค์เสด็จออกทรงผนวช พระองค์ประทับอยู่ที่ไหนพระนางพิมพาจะก้มพระเศียรกราบไปทางนั้น ๆ ตลอดเลย แล้วก็พรรณนาคุณของพระนางพิมพาให้พระพุทธเจ้าทรงทราบ ส่วนพระองค์ทรงทราบมาพอแล้ว แต่เก็บความรู้สึกของพระพุทธเจ้าเอาไว้ละชิ เมื่อมีเหตุมีผลร่วมกันแล้วพระองค์ก็ไป เข้าใจไหม

ละ นี่ก็จะทูลอาราธนาพระพุทธเจ้าเสด็จไปโปรดพระนางพิมพาด้วย เพราะมีบุญมีคุณ เป็นคนเรียกว่าดีมากกว่านั้นเถอะ

ที่นี้เราสรุปเลย พระองค์ก็รับ พอเสร็จแล้วก็รับสั่งให้พระกลับทั้งหมดเลย ให้ พระสารีบุตรกับพระโมคคัลลาน์เท่านั้นไปกับเรตถาคต ที่นี้ก็สั่งกำชับอีกอันหนึ่ง ขบขันดี นี่เวลาเราเข้าไปเยี่ยมพระนางพิมพา พระนางพิมพาจะทำอะไรๆ กับเรากี่ ตาม ให้ทั้งหมดแบบหุหนวกตาบอดทั้งหมด ถ้าหากว่ามีกระทบกระเทือน พระนาง พิมพาจะสลบ แล้วจะขาดมรรคผลนิพพาน สายบารมีจะขาดสะบั้นในตรงนั้น พระ พิมพาจะทำอะไรเรากี่ตาม อย่าไปสนใจ ท่านรับสั่งไว้เลย ก็พระองค์เล็งดูเรียบร้อยแล้ว ว่าจะเป็นอย่างนั้นเข้าใจไหมละ

พอพระองค์เสด็จไปก็มีคนเข้าไปทูลพระนางพิมพาว่า สิธัตถราชกุมารเสด็จมา โปรดแล้ว ไม่ว่าพระพุทธเจ้าอะไรละ ว่าสิธัตถราชกุมารมาโปรดแล้ว พอว่านั้นถ้าภาษา ของเรากี่ ทือ เท่านั้นเข้าใจไหม โอ้ย มันจะมีก็ขาละมาด้วยกันหมด สิบขามากกว่าขา บุ่งก็อีกเข้าใจไหม ผางมาเลย มากี่พันเลยเชียว มากอดพระพุทธเจ้า พันเลย แต่เขา พุดเพียงงามๆ ว่ามาอย่างนั้นอย่างนี้ หลัความจริงไม่ได้เป็นอย่างนั้น คือเอาอันนั้น ออกเสีย เอาที่สายบารมีของท่านที่ถึงพร้อมแล้วด้วยกันทั้งสองพระองค์ ผู้นี้พันแล้ว กำลังจะมลากผู้นี้ให้ไปด้วยกัน

พอมาถึงนี้เข้าพันเลย กอดพระพุทธเจ้าพระองค์ก็เฉย พระสาวกใครต่อใครอยู่ นั้นเพราะได้เตือนหมดแล้วให้ต่างคนต่างนิ่งให้หมด พระนางก็ทำเต็มที่แล้ว พระองค์ก็ เล็งญาณดูเรียบร้อยแล้วค่อยแสดงธรรมมาเป็นประโยคๆ ให้นางได้ระลึกๆ ที่นี้ก็ป็น เอง ที่ทั้งกอดทั้งพันพระพุทธเจ้านั้น ค่อยขยับออกๆ ไม่มีใครห้ามนะ ตำราบอกไว้ อย่างนั้น ให้เป็นตามพระอัธยาศัยเอง เทศนาว่าการถึงชั้นบารมี เราถึงจุดอันนั้นแล้วที่นี้ จะพยายามให้ถึง ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายของเราทั้งสอง เทศน์ไปๆ ก็ค่อยขยับออกๆ เลยไปนั่งเรียบร้อยเป็นธรรมดา เป็นเอง

เวลามากอดก็ไม่มีใครบังคับให้มากอดพระพุทธเจ้าใช้ไหม เวลาถอยก็ไม่มีใคร บอพระนางทรงถอยเอง จากนั้นก็ได้สำเร็จมรรคผล เราย่อยๆ เอาเลยนะ จนกระทั่งพุ่ง ถึงนิพพานเลย นี่ละพระพุทธเจ้ากลัวคนจะตกตะลึง ตอนที่พระนางพิมพาเข้ามากอด พันพระพุทธเจ้า พระองค์จึงรับสั่งไว้หมด พระนางจะทำอะไรอย่าไปสนใจ เท่ากับว่าหุ หนวกตาบอดคนในวงนั้น ตั้งแต่วงกษัตริย์ทั้งนั้นเต็มอยู่นั้น เฉยหมดเลย พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ก็เฉย ให้พระองค์ทั้งสองปฏิบัติต่อกันเอง พอเสร็จแล้วพระนางก็รู้ตัว เอง เทศนาว่าการขยับออกๆ เป็นความสวยงามธรรมก็เกิด เข้าใจไหมละ เรื่องราว ทั้งหลายก็สงบเย็นเป็นคติแก่พวกเรา เอาละพูดเท่านั้นละไป

(มีอยู่เรื่องหนึ่งอยากกราบเรียนพ่อแม่ครูอาจารย์ครับ อยากเรียนถามว่าตอนที่ท่านขึ้นเสด็จไปโปรดพระพุทธรูปมารดา ชั้นดาวดึงส์ พระพุทธรูปมารดาได้สำเร็จมรรคผลอะไรบ้างหรือเปล่า (เหมือนพระนางพิมพาหรือเปล่า) ทรงปรารถนาจะเป็นพระมารดาของพระพุทธเจ้าทั้งห้าพระองค์ คือพระกกุสันโธ โภจนาคมน์ กัสสปโกกัสสปะ โคตโม พระพุทธเจ้าของเราองค์หนึ่ง เวลานี้ยังชั้นดุสิต จะเป็นพระมารดาของพระศรีอริยมุตไตรภพก่อน เสร็จนั้นแล้วก็นิพพานเลย แล้วมีอะไรอีกล่ะ นั่นละเรื่องราวเป็นอย่างนั้นเดี๋ยวนี้ยังไม่นิพพาน จะเป็นพระมารดาของพระศรีอริยมุตไตรภพเสียก่อน

(ท่านเสด็จขึ้นไปโดยฤทธิ์หรือว่าจิตคะ ที่ไปโปรดพระพุทธรูปมารดาบนดาวดึงส์) อะไรก็ตามเถอะ ใ้พวกเราไปนี้มันเสด็จด้วยรถยนต์ ด้วยมอเตอร์ไซด์เลยชนกันตะไปเลย แต่พระพุทธเจ้าเสด็จอะไรก็ตามเถอะ ใ้พวกนี้มันพวกบ้ารถยนต์ บ้ามอเตอร์ไซด์เต็มบ้านเต็มเมือง ป่าช้าของรถยนต์ ป่าช้าของมอเตอร์ไซด์เต็มอยู่เมืองไทยทั้งหมด เข้าใจหรือยัง

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz